

personæ inter se distinctæ numero, unicam singularem, & indivisam, sed infinitam, ideoq; pluribus personis communicabilem Essentiam divinam participant.

§. 29. Essentiam unam dicimus esse in tribus personis; non ut totum in partibus, cum unaquæq; persona habeat totam Essentiam, nec ut genus in speciebus, cum personæ non sint species, sed individua; nec ut speciem in individuis, cum ipsa Essentia sit unica numero, nec possit in plures Essentias dividi, sed inest singulis personis tota modo peculiari, quem nec mente concipere, nec oratione exprimere possumus.

§. 30. UNUM aliquid dicitur duobus modis (1) absolute, pro ut idem est, ac non divisum in partes (2) exclusive, quatenus idem est, ac unum tantum, sive unicum, & excludit alia ejusdem rationis, sicut Sol dicitur unus, i.e. tantum unus: priori modo Deus dicitur unus, quatenus nec divisus est, nec dividi potest in plura, quia ratione unitas ejus quodammodo cum simplicitate coincidit. Posteriori modo ac imprimis h. l. UNUS dicitur quod Scriptura innuit, quando DEUM unum vocat Deut. 6. v. 4. Marc. XII. v. 29. Rom III. v. 30. I. Cor. IX. v. 4. ubi semper DEUS unus vocatur posteriori modo, quod tantum unus sit, & non plures, id quod ex eo patet, quod Scriptura negat, præter DEUM alium dari.

§. 31. Non solum ex Scriptura, sed etiam ductu luminis naturæ probari potest Dei UNITAS & quidem hoc modo, si non possunt esse plura infinita, sequitur, quod etiam plures Dii non sint, nec esse possint, Antecedens est verum Ergo & consequens; Consequentia patet, quia Ens infinitum, & DEUS idem sunt; Si igitur Enti infinito repugnat multiplicatio, sequitur quod multiplicatio, etiam DEO repugnet. Antecedens probatur, quia si darentur plura v.g. duo infinita, ratione Essentiæ distincta, neutrum esset infinitum. Nam unum illorum distingueretur ab altero, per infinitam perfectionem, quæ in hoc infinito

finito